

Un alemtat contra Txecoslovàquia seria la guerra...

Quan parien les armes, tothom calla!

S. E. el President de la República, en un discurs que en el lloc on fou pronunciat —l'Ajuntament de Madrid— fa especialment solemne, ha dit algunes de les paraules més adequades en l'hora que vivim. Es necessari que els conceptes del senyor Azana restin clavats en el cor dels espanyols, si és que aquests volen realment guanyar la guerra.

“Una vegada la guerra està plantejada —ha dit el President—, al camp només hi ha un problema: l'estrictament militar, que sorgeix de la situació de l'exèrcit combatent. Només hi ha aquest problema. I quan hi ha guerra, cal subordinar-ho tot a aquest problema. Introduir a les finalitats d'Estat o a les finalitats de guerra, finalitats secundàries, és a dir, que no siguin derrotar l'enemic, és col·laborar amb aquest, encara que no es vulgui, encara que no es digui, encara que no es pretengui.”

Paraules que, tan clares i transparents, no necessiten glossa. Si aquesta idea hagués presidit de bona hora l'actuació de tots els sectors que combateren l'alçament militar, la situació de la República avui seria ben bé una altra.

A casa nostra s'han inventat molts problemes, s'ha exigut una solució immediata per a altres problemes que si bé eren reals podien esperar a ésser resolts quan la guerra fos guanyada. Però una competència en l'extremisme ens ha posat damunt de la taula tots els problemes autèntics i falsos del món.

Quan necessàvem tots els esforços per a vencer els enemics que dia darrera dia ens assassinaven els nostres germans i ens destruïen el país, hem dedicat el temps i l'atenció a qüestions que és una vergonya recordar i que qualificariem de grotesques si l'existència d'una guerra no les hagués convertides en trègiques.

Tornem, però, a les paraules del senyor Azana, car nosaltres no se'n podem trobar-ne de més convincentes. Referint-se a aquestes finalitats que vénen a interposar-se enmig del problema essencial de l'hora, diu el senyor President:

“Finalitats que són legítimes en elles mateixes, que són respectables, i a les quals, tornant un dia altra vegada a la vida pública, hom se sumaria; però pendent el problema militar, totes aquestes finalitats secundàries han d'ésser deixades de banda. Quan parlen les armes, tothom calla. Mentre no es guanyi la batalla, tothom combat o treballa per a la batalla. I com no sigui pregar al déu en el qual hom cregui que la sort —les armes— s'hi propicia, no hi ha res més a fer.”

Del discurs que dissabte va pronunciar S. E. el President de la República, que conté tantes idees justes i ben expressades, ens ha semblat que calia destacar-ne especialment aquestes, que són un programa urgent d'aplicació a la reraguarda, i en el qual tots els partits i totes les organitzacions poden aprendre-hi.

EL MICADO ESPECULA AMB L'EXIT DE XANG-HAI

Japó es declara disposat a entrar en negociacions amb Nanquín

Els esdeveniments de Xang-Hai --creuen a Toquio-- incitaran certs caps de les grans potències a preocupar-se de l'apropament Nanquín-Toquio...

XINA NO HA FET CAP MANIFESTACIO EN AQUEST SENTIT

Toquio, 15.—Al ministeri d'Afers estrangers es declara que el Japó està disposat a entrar en negociacions amb Nanquín per al cessament d'hostilitats. S'afirma que és prematur revelar quines serien les condicions que el Japó imposaria per arribar a la pau, però es precisa, amb tot, que Toquio no plantejaria condicions preliminars concretes per a l'obertura de negociacions. El Govern creu que el canvi ràpid dels esdeveniments de Xang-Hai incitarà certs caps de les grans potències a ocupar-se activament de l'assumpte.

te a fi d'aproximar Nanquín a Toquio per a obrir negociacions directes. El Japó espera aquesta ocasió però tot depèn de l'actitud de Xina que no ha manifestat encara la seva voluntat de negociar.

Comentant la pretesa obertura d'armistici que el general Matsui ha fet als representants del ministeri, es precisa que els generals Matsui i Terauchi podrien fer propostions oficials d'armistici a les seves esferes de comandament, però només després d'haver consultat amb Toquio.

telefòniques amb Nanquín han quedat tallades. Els funcionaris del gabinet continuen a la ciutat.

BOMBARDEIG D'AMOI
Xang Hai, 15.—L'agència Central News anuncia que un creuer japonès ha bombardejat Amoy.

Més adhesions al President Companys

A la sots-secretaria de la Presidència continuen rebent-se adhesions al president Companys, amb motiu de la seva reelecció.

Les rebudes en el dia d'avui són les següents:
Alcalde de l'Ajuntament de Tremp; Pere Caselles Guillem; Pere Mas Codina, diputat; comissari del XII cos d'exèrcit; P. Pintado, president del Sindicat Professional de Periodistes; secretari del Foment Nacionalista Republicà (E. R. C.); Reus; alcalde de l'Ajuntament de Gironella; E. Bastit, president de l'Ateneu Popular Valencià; Salvador Albert Ventalló (Girona); Miquel Serra Borrassa; J. Montserrat, president del Centre Cultural i d'Esbarjo; Antoni Cortés; Antoni Jaén, ambaixador d'Espanya a Mèxic; Adolf Cabús Clua, secretari general del Casal d'Esquerra Francès Macià; Jesús Pinilla Fornell, magistrat de l'Audiència de Barcelona; Llorent, Esquerra Republicana de Catalunya, Balaguer.

La resistència xina no cedeix

Xang Hai, 15.—Malgrat els atacs japonesos, els xinesos continuen oposant una asferrada resistència a tots els fronts. Durant les darreres vint-i-quatre hores els xinesos han recobrat algunes posicions d'importància estratègica, respecte a les quals el comandament observa reserva, puix que hom considera que constituïr bases d'ajut per a noves operacions d'envergadura.

ENTERRAMENT D'UN PERIODISTA ANGLÈS

Xang - Hai, 15.—A huir a la tarda, a les quatre, tingué lloc l'enterrament del periodista anglès Peter Stephens, corresponent del Daily Telegraph and Morning Post,

mort el dia 11 del mes que som en aquesta ciutat a conseqüència de l'explosió d'un obús japonès.

LES TROPEX XINESES HAN RECONQUISTAT UNA CIUTAT
Xang Hai, 15.—L'agència Central News anuncia que les tropes xineses han recobrat Tschingchen, prop de Tamu, al sud de l'Hopel. Les tropes adversàries estan sota el comandament del general Dokkara.

SURTEU, EN RUNES
Londres, 15.—Comuniquen de Nanquín que més de 700 obusos han caigut a Suxue, que està en runes. Les comunicacions telegràfiques i telefòniques amb Nanquín han quedat tallades. Els funcionaris del gabinet continuen a la ciutat.

"Filipines no reconeix altre Govern legítim que el de la República", diu el President Quezón

Madrid, 15.—S'ha rebut a Izquierda Republicana un ràdio-telegrama del director de la revista «Democràcia espanyola», datat el dia 8 de l'actual a Manila, redactat en els següents termes:

«El ministre d'Espanya a Manila, senyor Antoni Jaén, acompanyat del viceconsol, ha visitat Cavite, i ha estat rebut pel senyor Meyers, el qual li ha retut els màxims honors. En hissar la bandera espanyola hi hagué gran emoció entre els presents. Foren disparades dotze canonades.

A aquest acte ha seguit la visita girada pel President de la República Filipina, senyor Quezón, al Col·legi de Lletres, regentat per frares dominics, afectes als feixistes i que feren tocar la marxa de Franco.

El President en el seu discurs adreçà una censura als dominics, i manifestà que aquella interpretació la considerava un greuge contra la seva autoritat.

Amb aquest motiu elogià Espanya i digué que no estava disposat que es trasplantés la guerra civil a Filipines, no reconeixent el seu territori altre Govern que el legítim de la República.

No cal dir que amb motiu d'aquests fets els comentaris han estat molt abundants.

pina, senyor Quezón, al Col·legi de Lletres, regentat per frares dominics, afectes als feixistes i que feren tocar la marxa de Franco.

El President en el seu discurs adreçà una censura als dominics, i manifestà que aquella interpretació la considerava un greuge contra la seva autoritat.

Amb aquest motiu elogià Espanya i digué que no estava disposat que es trasplantés la guerra civil a Filipines, no reconeixent el seu territori altre Govern que el legítim de la República.

No cal dir que amb motiu d'aquests fets els comentaris han estat molt abundants.

PREDICCIONS I RUMORS EN ELS MEDIS DIPLOMATICS D'EUROPA

¿HITLER VOL REIVINDICAR EL GRAN IMPERI ALEMANY, O SIGUI UN ESTAT DE CENT MILIONS D'HABITANTS QUE VAGI DEL VISTULA AL RÍN?

¿Farà marxa enrera, Mussolini, davant aquesta pretensió del Reich?

Es diu que han esclatat divergències entre Roma i Salamanca i que Bruno Mussolini ha retornat a Itàlia...

M. SPAAK

Al socialista belga M. Spaak, ministre d'Afers estrangers del dimitit Govern de Bèlgica, no el coneixia la massa de llegidors de diaris. Suava, en rebre l'encàrrec de formar Govern i presidir, al mateix temps, la Conferència del Pacífic, Spaak ha "sortit" a totes les primeres pàgines dels diaris... Vegeu-lo: és el senyor de l'esquerra, el del barret ample. I aquesta foto correspon a un dels dies en què M. Spaak anava carregat de bones intencions, a veure si, en col·laboració dels diplomàtics europeus més coneguts, li trobava un desallorador a la qüestió sino-japonesa... (Gràfic Press)

Paris, 15.—¿Quina és la veritable posició política actual d'Itàlia? Torna la diplomàcia italiana a les seves hàbits —maquavel·líques— operacions, o es tracta d'una actitud dictada pel que ella creuen gravetat del moment?

El cert és que Bruno Mussolini i Bisco —junt amb altres asos de l'aviació italiana que, com se sap, es trobaven a Palma de Mallorca— han tornat a Roma. Aparentment, se'ls ha encarregat una altra missió que la de bombardejar pobles del litoral espanyol. ¿Quina és aquesta missió? ¿Vol donar a entendre Itàlia que aquests aviadors són ja la «tirada simbòlica» de voluntaris?

També circulen els inevitables rumors: ha esclatat —duen en alguns cercles polítics de París— un conflicte molt seriós entre l'alt comandament rebel espanyol i els caps de l'Estat Major italià a Espanya. Potser siguin qüestions circumstancials de detall el que hagi motivat aquest desacord, però la veritat és que a Roma estan una mica disgustats amb certes actituds «monarquitzants» dels caps de la rebel·lió espanyola. Li tuaren exclusivament els requetes —els veils polítics semblen decidits a obtenir compensacions i —més astuts que els fins ara dirigents— han sorgit les inevitables discrepàncies amb els dirigents italo-alemanys que hi ha a Espanya. Com es veu, es tracta de qüestions polítiques que interessen, en conjunt, l'orientació de la política dels rebels de Salamanca.

Ara bé: ¿Es que Mussolini —que deu conèixer molt bé les orientacions de Berlín— tem l'agreujament del problema de l'Europa Central? Podria ésser, puix que, segons rumors que prenen peu, Hitler es proposa sotmetre a lord Halifax la qüestió de l'Europa Central amb tota la seva cruïlla, a base —diu molt bé Pertinax— que «tot alemany es Pertinax, el «Deutschum», el Gran Imperi alemany, el de Bismark, el dels del Vistula al Rín. A Roma saben molt bé el que això significa. Europa tem els fets consumats i no hi ha dubte que qualsevol atemptat contra l'ofensiva des de Praga i a l'ofensiva des d'altres llocs. Seria, en una paraula, la guerra.

Potser Itàlia s'ha cansat, també, de les excessives exhibicions. Potser creu prudent posar-se a segon rengle. Però també nosaltres creiem prudent demostrar prudència i esperar que els esdeveniments comprovin les prediccions i rumors que corren per Europa.

Els infundis de certa premsa estrangera

El viatge del senyor Companys no té caràcter polític

Aquest migdia, el Servei de Premsa de la Presidència del Consell de Ministres ha facilitat als diaris la nota següent, titulada: «Desmentint un infundis»:

«La premsa estrangera, d'alguns dies ençà, ha donat a divulgar les més absurdes notícies relacionades amb la sublevació facciosa. A huir els periòdics de París interpretaven el viatge de l'Honorable President de la Generalitat, senyor Companys, a Brussel·les, que obel·li estrictament a motius familiars, com un viatge de caràcter polític, orientat envers unes suposades gestions de mediació.

El Govern de la República surt al pas d'aquesta nova supercheria, fent constar terminantment que el viatge del senyor Companys no té cap caràcter oficial».

OBJECTE UNIC I EX-

CLUSIU: Visitar el seu fill

Brussel·les, 15.—L'Agència Belga ha publicat la següent nota oficial: «A propòsit de la imminent arribada a aquesta capital del President inoignit del President durant la seva visita, la durada de la qual no ha estat fixada encara.» La nota acaba comentant certs rumors circulats relatiu a suposats entervistes del President Companys amb determinades personalitats diplomàtiques estrangeres.

S'ha produït un aixecament a Tetuan?

Gibraltar, 15 (URGENT).—Un redactor de l'agència Hayas s'entrevistà amb les autoritats navals britàniques sobre la situació a Tetuan.

Les autoritats angleses afirmaren no tenir cap notícia sobre els rumors circulats que s'havia produït un aixecament a Tetuan.

© Archivos Estatales, cultura.gob.es

MENTRE CAUEN ELS OBUSOS SOBRE MADRID..

Tercera setmana de la instrucció pre-militar

El tercer diumenge de la instrucció pre-militar consistí, a Barcelona, en una marxa militar dels Centres d'Instrucció i pràctiques als terrenys dels voltants de la capital, en la qual participaren minyons de divuit i dinou anys.

En un dels camps de la instrucció pre-militar va inspeccionar, en nom de l'Estat Major del Ministeri de Defensa Nacional, l'inspector general dels Centres de Recrutament, Mobilització i Instrucció, i altres caps, la instrucció que executaven deu Companyies d'Infanteria, quatre Seccions de Senyals i Transmissions, i dotze escamots de ciclistes. Demostraren pràcticament l'estat de la instrucció pre-militar dins la tercera setmana, amb una magnífica disciplina i elevat esperit, penyor dels excel·lents futurs soldats de l'Exèrcit Popular, en els diversos exercicis esportius i militars.

Les autoritats militars que presenciaren aquestes demostracions manifestaren la seva satisfacció als caps i comissaris de la instrucció pre-militar del Comitè d'Educació Militar de Catalunya i el Comitè de Conjunt Comarcal de Barcelona.

Entestada que fou la inspecció, als minyons de la instrucció pre-militar els va ésser ofert un abundant dinar que els recompensava dels esforços realitzats durant els exercicis.

La tarda es va dedicar als jocs militars i esportius, els quals transcorregueren enmig de gran alegria i germanor, que es perllongà durant tot el trajecte de retorn, en què es cantà l'Himne de l'Exèrcit Popular Regular.

INSTRUCCIONS PER ALS MINYONS DE LES LLEVES DEL 1939 I 1940

La «Gaceta» publica en la seva edició d'ahir les disposicions següents del Ministeri de Defensa Nacional.

Ordre circular

Per tal de completar la preparació iniciada amb la instrucció Pre-Militar, ha estat resolt que la incorporació de la lleve del 1939, que havia de tenir lloc els dies 15, 16 i 17 de l'actual mes als Centres de Recrutament, Mobilització i Instrucció, sigui realitzada amb caràcter d'instrucció pre-militar, escalonadament, a les esmentades dates, de la manera següent:

El Comitè d'Educació Militar de

Catalunya comunicarà als Consells Municipals els centres o camps d'instrucció en què hagin d'efectuar l'incorporació els individus d'aquesta lleve.

S'utilitzaran a aquest objecte els camps d'instrucció disponibles, i allí on no n'hi hagin, els centres creats. Aquells individus que residexen a localitats molt allunyades dels centres d'instrucció, no s'incorporaran fins a nova ordre.

El Ministeri de Defensa Nacional no abonarà cap quantitat als individus de la lleve del 1939 fins que sigui ordenada l'incorporació definitiva.

Aquells que hagin de romandre a camps d'instrucció, rebran, mentre duri l'estada als esmentats camps, el pa i el menjar en espècie. D'acord amb allò disposat a la base onzena de l'ordre del 5 de setembre darrer («Diari Oficial» número 215), els individus concentrats als camps d'instrucció tenen dret, durant l'ur estada en ells, a percebre els jornals o sous corresponents, que els seran abonats per les empreses, entitats i organismes del quals depenguin.

Els individus de 18 anys Aquells que hagin complert o compleixin divuit anys abans del 31 de desembre vinent, efectuaran l'ur presentació a partir del 18 de l'actual mes, al no ho haguessin efectuat ja, als centres d'instrucció corresponents per tal de rebre la instrucció Pre-Militar.

Aquells que residexen a localitats molt allunyades d'aquests centres, rebran oportunament instruccions per mitjà dels Consells municipals.

NENS D'ARREU DE CATALUNYA! Demanau als vostres pares que us deixin contribuir a la Glòria d'Homenatge als fills del Combatent i als Hospitalitzats que organitza «AJUT CATALA» per al dia 2 de gener del 1939.

AJUT CATALA el corresponderà.

La Premsa de Madrid i el discurs del President Azaña

Madrid, 15. — Tota la premsa d'ahir el matí publica íntegrament el discurs del President de la República, i en els seus comentaris amb què hom destaca l'oració del senyor Azaña, es posa de relleu, en mots altament enaltadors, diversos paràgrafs, com ara el que es refereix a l'afirmació del senyor Azaña, que destitueix una República democràtica sota una sola bandera de tres colors i res més.

«Aquest matí, coma, he vist les bombes enquadrant un hospital en el qual es trobaven més de mil ferits, pintat. La sang que deixen al seu darrere, coma, a la càrrega, coma, els animals ferits, se'n diu rastre. punt. A terra, coma, a la parat, coma, hi havia un fillet de rastre...» L'obus calgué a menys de vint metres. Aquesta vegada hi hagué una cursa vers el soterrani. A la sala gairebé buida només hi restaven els standardistes i els corresponents en línia. Els standardistes escoltaven les comunicacions, però llur mirada semblava cercar l'arribada dels obusos. Els periodistes que dictaven continuaven dictant: la comunicació tallada, no hi retrobarien a temps per a l'edició

Un capítol de «L'Espoir», l'obra recentíssima d'ANDRÉ MALRAUX

No calen presentacions per a André Malraux. L'autor de «La condició humana», d'«Els conqueridors», té un lloc ben marcat en la primera fila dels escriptors actuals.

Malraux vingué a Espanya tot just iniciada la nostra lluita. Flotant un avió republicà, prengué part en algunes d'aquelles atrevides operacions d'Extremadura, quan les nostres forces es batien amb un coratge desgraciat molt per sota dels seus recursos materials.

Malraux fou, després, protagonista i testimoni del dramàtic novembre madrileny. Només deixà els camps de batalla espanyols per a emprendre a través del món una croada de propaganda al nostre favor. La seva veu prestigiosa sabé trobar, sobretot en la democràcia nord-americana, ajuts valuósissims. Fa poc, en ocasió del Congrés Internacional per a la Defensa de la Cultura, Malraux tornà a venir a les nostres ciutats i a les nostres trinxeres.

Escriptor de ràpida, André Malraux ha fet ja una novel·la de la guerra espanyola. Li ha donat un bell títol: «L'Espoir». Així que surti — que serà molt aviat — constituirà aquell esdeveniment literari del qual tot Europa parla.

Entre els diversos capítols de «L'Espoir», n'hem escollit un que fa referència a la defensa de Madrid. Precisament, Malraux l'ha datat: 16 de novembre. Ara ja un any just.

del matí. Snade dictava el que via vist al Palacé. «Aquest matí, pocs minuts després d'una explosió, he arribat davant d'una carnisseria: allà on les dones havien fet cua ara hi havien unes taques: la sang del carnisser mort rajava del taulell, entre els bous escorxats i els moltons penjats als ganxos de ferro, a terra on se l'empolvorava l'aigua d'una cartereta rebentada. I cal comprendre bé que tot això no serveix per a res. Per a res.

El que senten els habitants de Madrid és molt menys el terror que l'horror. Un vell munt de sot les bombes: «Jo he menyspreat sempre la política, però com podem admetre que el poder sigui donat a aquests que fan aquest ús d'allò que encara no tenen?» Durant una hora, he format part d'una cua davant d'un forn. Hi havia alguns homes i un centenar de dones. Tots creuen que restar al mateix lloc una hora és més perillós que caminar. A cinc metres del forn, a l'aire costat del carrer estret, hom posava dintre els tatius els cadàvers d'una casa esventrada, com hom fa en aquests moments a cada casa destruïda de Madrid. Quan no se sentien ni els canons ni els avions, se sentien els cops de martell ressonant en el silenci. Al meu

costat un home ha dit a una dona: «La Juanita té el braç arrencat: creieu que el seu promès s'hi casarà en aquest estat?». Cadascú parlava de les seves coses. Al cap d'un instant, una dona ha cridat: «Es trist menjar de la manera que menjem». Una altra ha respost, amb l'aire greu que totes s'hien un xic contagiades de la Passionaria: «Tu menges malament, nosaltres mengem malament, però, abans, tant poc no menjàvem bé; i els nostres fills mengem com no s'ha menjat a casa nostra des de fa dos-cents anys». Hi ha hagut una aprovació general.

Tots aquests esdeveniments, tots aquests decapitats són morts en va. Cada obus enfonsa més i més el poble de Madrid en la seva fe. Als refugis hi ha lloc per a cent cinquanta mil persones i Madrid té un milió d'habitants. Als barris més perjudicats no hi ha ni un sol obus objectiu militar. El bombardeig continuaria.

Mentre jo escric això, els canons esclaten a cada minut als barris pobres, perquè són els barris pobres; a l'hora indecisa del vespre, la resplendor dels incendis és tan forta que el dia cau damunt una nit color de vi. El destí ateca un llarg teïo de fum per a l'assalt general de la pròxima guerra: companys americans, mori l'Europa!

ha pogut realitzar en aquest període, i que és: dos-cents mil mobilitzats que hi ha a les trinxeres, i d'aquests una tercera part es troba als sectors del Centre, junt amb els combatents madrilenys. Catalunya ha transformat dues-centes vuitanta-tres fàbriques per tal de convertir-les en fàbriques de material de guerra.

MADRID REGRACIA CATALUNYA

L'alcalde de Madrid, senyor Henche, donà, en breus mots, les gràcies pel cordial oferiment que se li havia dedicat i no amagà la seva satisfacció que ell, home que sempre havia defugit portar insígnies exteriors, en aquest instant hi hagués estat posada al pit una insígnia dels combatents catalans, la qual d'ara endavant figurarà a la solapa de la seva americana. Regracia Catalunya per l'esforç que ha realitzat en els moments difícils dels quals ha travessat Madrid, i ha remarcat que aquest poble ha viscut hores tràgiques, però que precisament en aquestes hores és quan ha trobat la major cooperació i entusiasme en el poble català.

Acabà dient que Madrid té fe en la victòria i està segur que no tardarà gaire la data en què madrilenys i catalans podrem lluitar-nos a manifestacions d'altres mena, molt més falagueres que les que en aquest moment s'estan celebrant.

Acte seguit els representants del poble de Madrid foren obsequiats per la delegació de la Generalitat de Catalunya, i acabà la cerimònia interpretant, la còpia Albert Martí, els himnes de la República i de Catalunya, que foren escoltats amb el màxim respecte per les persones assistents a l'acte.

Berlin, 15. — La Correspondencia Oficial del Partit Nacional-Socialista publica un comentari sobre el projectat viatge de Lord Halifax a Berlín, i diu: «En interès a l'apagament polític ¿no seria més útil ajornar el moment el viatge de Lord Halifax a Alemanya? La premsa estrangera posaria aquest projecte de visita per a fins de combinacions tendencioses, convertint-la en un esdeveniment polític sensacional.

Hom ha volgut suposar que era Alemanya la que, amb molts d'aquesta visita de Lord Halifax, volia intentar aproximar-se a les potències occidentals, a fi d'incitar a la gran potència britànica a emprendre unes conversacions quadripartites destacades pel Reich. Nosaltres afirmem que el Reich no té cap motiu per a desitjar aquestes converses, puix que no hi ha cap conflicte entre el Reich i aquestes potències.

Alemanya no té el més petit desig de desfermar el fracàs d'una conferència recent, amb la convocatòria d'una altra conferència.

Ella ens havia ensenyat a viure. L'Europa que jo miro des d'aquesta finestra fa no ens pot ensenyar ni la seva força, que ha perdut, ni la seva fe, que no és més que una postura. Companys d'Amèrica, que tot allò que a casa nostra vol la pau, que tot allò que odia a aquesta guerra, que odia les paperetes electorals amb la sang dels carnisseres morts damunt el seu taulell, s'apropiï sempre més d'aquesta terra!

Quan va acabar de dictar Snade petia que la seva torre, semblava menys vulnerable. El vespre sense posta de sol i sense soroll, com Madrid fos en un planeta mort feia d'aquesta trista fi de jornada un retorn als elements. Tot el que era llum desapareixia en la boira de novembre: els obusos explotaven i allà d'ells muntanyes; un capítol de la guerra s'acabava damunt l'edat del foc. Un ram de flames rebentava un sostre tan petit que semblava s'admirar que pogués amagar-se dintre les flames, en lloc d'augmentar descendint al llarg de la casa fins a terra, fins a una altra casa que cremaria del tot en pujar fins al seu cim. Com en uns focs d'artifici ben ordenats, al final de l'incendi hi havia remolins d'espurnes.

Les descàrregues d'obusos que quien més cap a l'esquerra i dels fons de la Granvia, que Snade acabava de veure bé, començà a pujar, cobrint a vegades el camp-negre de les ambulàncies que baixaven incessantment pel carrer, i un so colpidor com una lletania bàrbara. Snade escoltava amb tota l'atenció de què era capaç aquest soroll vingut del fons del temps, i al mateix temps acordat a aquest món del gement acoradat que després d'una frase perdonant pronunciada, el carrer sencer, a manera de resposta, imitava el redoble dels timbals: neneraris: Dong-tongdong.

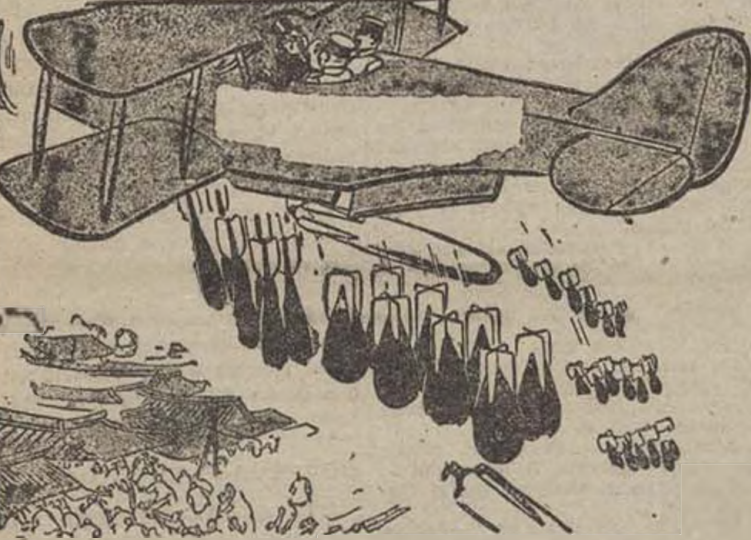
De cop, Snade, més que comprèn, dre, endevina, car havia sentit el mateix ritme un mes abans. En realitat, el ritme que a ell el va arribar, el soroll del timbal havia deia: «no passaran». Snade havia vist la Passionaria, endolada, envoltada, vídua de tots els seus recursos grans, conduir en una processó de guerra, portaven la seva frase famosa: «el més ésser la vídua d'un heroi, que no pas la dona d'un covard». Veia mil dones que repetien la mateixa frase: però l'emoció havia encara més aquesta nit, molt més menys nombrosa, però invisible, que li semblava arribar el seu coratge a través del fum dels incendis.

Les descàrregues d'obusos que quien més cap a l'esquerra i dels fons de la Granvia, que Snade acabava de veure bé, començà a pujar, cobrint a vegades el camp-negre de les ambulàncies que baixaven incessantment pel carrer, i un so colpidor com una lletania bàrbara. Snade escoltava amb tota l'atenció de què era capaç aquest soroll vingut del fons del temps, i al mateix temps acordat a aquest món del gement acoradat que després d'una frase perdonant pronunciada, el carrer sencer, a manera de resposta, imitava el redoble dels timbals: neneraris: Dong-tongdong.

De cop, Snade, més que comprèn, dre, endevina, car havia sentit el mateix ritme un mes abans. En realitat, el ritme que a ell el va arribar, el soroll del timbal havia deia: «no passaran». Snade havia vist la Passionaria, endolada, envoltada, vídua de tots els seus recursos grans, conduir en una processó de guerra, portaven la seva frase famosa: «el més ésser la vídua d'un heroi, que no pas la dona d'un covard». Veia mil dones que repetien la mateixa frase: però l'emoció havia encara més aquesta nit, molt més menys nombrosa, però invisible, que li semblava arribar el seu coratge a través del fum dels incendis.

ARCHIVOS ESTATALES

VOL DE BONA VOLUNTAT SOBRE XINA

HIROTA: —No tenim més que bones intencions vers Xina. No volem la guerra. ¿Com podria trobar les paraules per a convèncer, el poble xinès del desig que té el Japó d'ésser el seu amic?

(de "New York Times")

I perquè no boicot a Itàlia i Alemanya?

Lille, 15. — La Unió departamental de la CGT celebrà ahir al matí una gran manifestació en aquesta ciutat. S'han aprovat unes conclusions en virtut de les quals la Unió departamental esmentada es compromet a boicotejar els productes japonesos o les mercaderies destinades al Japó.

Per altra part, en un discurs que ha pronunciat a Racamound, el secretari de la CGT ha reclamat per a l'Espanya republicana la llibertat de proveir-se d'armes i municions.

"SETZE MESOS DE GUERRA"

LA COMISSARIA DE PROPAGANDA INAUGURA UNA EXPOSICIO A MADRID

L'ESFORÇ DE CATALUNYA: 200.000 combatents als fronts; 283 fàbriques convertides en fàbriques de material de guerra...

Madrid, 15. — Com a un dels darrers actes organitzats per la Generalitat de Catalunya en la setmana d'Homenatge a Madrid, ahir tingué lloc la inauguració de l'Exposició organitzada per la Comissaria de Propaganda de la Generalitat. En un dels pisos de la Llar del Soldat Català, edifici que, a més, ha estat habilitat per a dependències de la Delegació de la Generalitat, s'ha instal·lat aquesta Exposició que, a partir de la tarda d'ahir quedà oberta al públic.

L'ESFORÇ DE CATALUNYA

Abans de la inauguració oficial ens ha estat permès de recórrer els salons de l'esmentada Exposició, en la qual, en grans plafons, s'exhibeixen diverses fotografies demostratives de la barbàrie feixista i d'altres que demostren com Catalunya s'ha preocupat des del primer dia de la guerra d'invasió del territori espanyol, i com la Generalitat de Catalunya és cap de combatent i de la població civil. Bona part d'aquesta Exposició serà tramesa aviat a Londres, on la democràcia d'aquell país podrà comparar els procediments de barbàrie feixista amb el sistema humanitari del Govern de la República i del Govern català en la guerra. També podrà contemplar el públic diverses bombes d'aviació llançades pels facciosos contra ciutats catalanes, i que no arribaren a esclatar, així com

restes d'avions rebels estavellats pels cacs republicans, i altres armes emprades pels exèrcits d'invasió.

DOS-CENTS MIL COMBATENTS ALS FRONTS: DUES-CENTES VUITANTA-TRES FÀBRQUES CONVERTIDES EN FÀBRQUES DE MATERIAL DE GUERRA...

Moments abans de l'hora anunciada per a la inauguració de l'Exposició arribaren a la Llar del Combatent català el delegat de Propaganda i Premsa del Ministeri d'Estat, senyor Carreño España, l'alcalde de Madrid, senyor Henche; Rafael Sánchez Guerra, un representant del general Mija, el qual, per les seves ocupacions no pogué assistir-hi; Rafael Alberti; Maria Teresa i León, i una nodrida representació del Front Popular madrileny.

Acabada la visita a l'Exposició, una senyoreta de l'Institut de Folklore de Catalunya col·locà a les solapes de Madrid la insígnia del combatent català, mentre el delegat de la Generalitat, Batista i Roca, pronunciava un eloqüent parlament, les primeres paraules del qual foren per a enaltir el poble madrileny i per a expressar l'entusiasme i l'admiraació dels catalans per l'heroisme del poble de Madrid. Tot quant ha fet Catalunya resta reflectit en l'Exposició que hem organitzat i que duu el títol de «Setze mesos de guerra». Després remarca el que Catalunya